

Összeállította: Kovács Eszter

A fegyver mindkét vége áldozatokat szed

Azim Kamisha kaliforniai üzletember a Stand for Children nevű szervezet egyik előadója volt. Egyetlen fiát, a húszéves Tariqot 1995-ben lőtte agyon a tizennégy éves Tony Hicks. „Azon az éjszakán Amerika két gyerekkel lett szegényebb” -mondja Kamisha – „a fegyver mindkét vége áldozatokat szed.”

Azim Kamisha megalapította a Tariq Kamisha Alapítványt, így sikerült fájdalmát a cselekvés irányába terelnie. Az Alapítvány keretében elkészítették Tariq történetének videováltozatát, amely arra próbálja ráébreszteni az amerikaiakat, hogy mi az oka a sok erőszakos cselekménynek. Kamisha Tony Hicks családjával is felvette a kapcsolatot; a fiú egy tizennyolc éves bandafőnök parancsára húzta meg a ravaszt, és most életfogytiglani börtönbüntetését tölti. Ples Félix, Tony nagyapja azóta Kamisha barátja, szövetségese és a Tariq Kamisha Alapítvány kurátora.

Az Alapítvány az országszerte járványszerűen terjedő fiatalkori bűnözést szeretné megfékezni. „Amikor elvesztettem a fiamat – vallja Kamisha -elvették tőlem életem minden célját és értelmét. Ez a küldetés ad újra értelmet az életemnek. De küldetésünk túlnő az én életemen. A gyermekek akkor válnak gengszterré, ha életük céltalan. San Diegoban, ahol én élek, ötven gyermekbanda van. 1984-től 1994-ig 850%-kal nőtt a fiatalkorúak által elkövetett emberölések száma. Képtelenek voltunk más alternatívát kínálni ezeknek a gyerekeknek. A bandák jelentik számukra az életet, a családot.”

Amerika a Föld leggazdagabb országa. És mégis, minden 92. percben egy gyermek a fegyverek áldozatává válik. A költségvetés az újságok címlapján szerepel, míg ezek a tragédiák a hátsó oldalakra szorulnak. Mikor váltak természetessé ezek a gyilkosságok? Miért teszünk úgy, mintha normális lenne az, hogy gyerekek gyilkolnak gyerekeket?

„Rá kell ébresztenünk Amerikát a fiatalkori erőszak mértékére, meg kell találnunk a jelenség okait és a megoldásokat.

Nem tudtam, mekkora az öldöklés, amíg meg nem halt a fiam. A legtöbb ember így van ezzel. Legelső célunk az, hogy a problémát minél mélyebben tudatosítsuk az emberekben. Rá kell ébredniük, hogy ebben a kultúrában valami nagyon rossz irányba halad. Sok dolgot jól csinálunk Amerikában, de mindez feledésbe fog merülni, ha nem foltozzuk be a társadalom szövetén megfigyelhető szakadásokat. Az a nyilvánosság, ami az Alapítvány tevékenységét kíséri, számomra azt jelenti, hogy a folyamat, bár lassan, de halad előre.

Ha ráébrednek az emberek arra, hogy nem működik az, amit csinálnak, akkor a következő lépésben megpróbálhatjuk a probléma gyökereit azonosítani. Ez hamarabb sikerül, ha a gyerekekkel beszélgetünk, mintsem a kriminológusokkal. Abban az általános iskolában, ahová Tony járt, júliusban elkezdtek a Violence Impact Forums előadássorozatot. Aznap 150 gyermekhez jutott el a szavunk, és még másik 5000-hez fog, mire a program véget ér.

1997 közepére tervezzük, hogy tartós megoldások után kutatunk. Szervezetek vezetőit hívjuk össze, azt hiszem ez jó ötlet. De lehet, hogy a megoldást, kérdéseinkre a választ az Egyesült Államok határain kívül fogjuk megtalálni...”

A közvéleményt mélyen megindította Kamisha-nak Tony nagyapjával, Ples Félix- szel való kapcsolata. Amikor egy folyóirat riportere arról faggatta őt, miért döntött úgy, hogy

felveszi vele a kapcsolatot, Azim Kamisha így válaszolt: „Tudatni akartam vele, hogy nem gyűlölöm sem őt, sem a családját, és szerettem volna, ha megismeri az Alapítványt és célkitűzésünket. Ő volt Tony gyámja a fiú kilencedik születésnapja óta. Rögtön kimutatta együttérzését, és felajánlotta segítségét. Megtaláltuk a minket összekötő lelki kapcsolatot.

Mellékesen Tony teljes felelősséget vállalt tettéért, és már elsőfokon bűnösnek vallotta magát. Lemondott a bírósági tárgyalás jogáról, és vállalta a maximális büntetést, így akarta megkímélni saját családját és minket a további fájdalomtól.”

Azim Kamisha ismert és sikeres nemzetközi üzletember, számos testület tagja. Mind üzletemberként, mind testületi tagként problémákat old meg. Erre az amerikai erőszakkultúra kérdésére is csak úgy tekint, mint bármely más problémára.

„A két világháború ehhez a kihíváshoz képest gyerekjáték volt, de biztos vagyok benne, hogy képesek vagyunk ezt a problémát megoldani” -mondja.

„Ezt az országot választottam, hogy felneveljem gyermekeimet. Miután sikerült Ugandából Idi Amin terrorjától idemenekülnöm, mindig azt mondtam a fiamnak és a lányomnak, hogy a legtöbb, amit valaha is tettem értük az volt, hogy amerikaiak lettek. Miután Tariqot megölték, ezek a szavak üresen és keserűen hullottak vissza. Sok időbe került, de Végül úgy döntöttem, okkal választottam ezt az országot, és érdemes harcolnom érte.”